

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 26 Δεκεμβρίου 1936

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 4

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΕ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΛΗ

Μία θαυμάσια εἰκόνα τοῦ παλίου καὶ περίφημου ἱταλοῦ ζωγράφου
Πιντουρίκκιου (Pinturicchio)

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΩΣ

—Ἀγγέλω! τρέχα γρήγορα στὸ
κοτέτσι νὰ μαζέψῃς τ' αὐγά! Ἀγ-
γέλω, τεμπελοκόριτσο, κατέβα γρή-
γορα στὸ περιβόλι νὰ κόψῃς μαϊντα-
νό! Ἀγγέλω, τί κάθεσαι καὶ δὲν κα-
θαρίζεις τὰ κρεμμύδια γιὰ τὴ σούπα!
Ἀγγέλω ἀπ' ἐδῶ! Ἀγγέλω ἀπ'
ἐκεῖ... γιὰ κάθε ἀγγαρεία ἔπρεπε
νὰ φωναχθῇ ἡ Ἀγγέλω.

Δυστυχισμένη Ἀγγέλω!.. Βασα-
νισμένη ζωὴ τραβοῦσε ἀπὸ τότε ποὺ
πέθανε καὶ ὁ πατέρας της καὶ ἡ μάν-
να της καὶ τὴν εἶχε μαζέψει στὸ σπί-
τι της ἡ μεγάλη θεὴ της ἡ γριά Ὀ-
νωρίνα. Ἡ δύστροπη γριά χωριάτισσα
καὶ οἱ δύο γκρινιάρες κόρες της ἡ
Μάρθα καὶ ἡ Ταρσὴ μεταχειρίζον-
ταν τὴν μικρούλα ὀρφανὴ σὰν ὑπη-
ρέτρια ποὺ ὅλα ἔπρεπε νὰ τὰ κάνῃ
καὶ ὅλα νὰ τὰ ὑπομένῃ, κι' ἀπὸ τὴν
αὐγὴ ὡς τὴ νύχτα ἡ φτωχούλα ἔ-
τρεχε ἐπάνω-κάτω, δούλευε καὶ μο-
χθοῦσε χωρὶς νὰκούσῃ ποτέ της ἓνα
καλὸ λόγο, παρὰ μονάχα φωνές, κα-
τσάδες καὶ βρισιές.

Ὡς καὶ τὸ ἀληθινὸ της ὄνομα Ἀγ-
γελίνα—ποὺ ὥστόσο ἦταν τόσο ὠ-
ραῖο—τῆς τὸ χάλασαν. Ἀλλὰ καὶ
τὴ τῆς ἄφησαν ἄραγε; Μόνο τὸ μικρὸ
τῆς κομπολογάκι ἀπὸ τίς μαῦρες χάν-
τρες, ποὺ τῆς τὸ εἶχε δώσει ἡ μαν-
νούλα της στὰ χέρια της τὴν ὥρα
ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦσε γιὰ πάντα.
Πόσες φορές ἡ καϊμένη ἡ ὀρφανή,
μὲ τὴν καρδιά φουσκωμένη ἀπὸ τὴ
λύπη καὶ τὸ κορμὶ πονεμένο ἀπὸ
τὰ χτυπήματα καὶ τίς σπρωξιές, δὲν
ἀποκαιμήθηκε βρέχοντας τὸ κομπο-
λογάκι της μὲ δάκρυα πικρά. Καὶ τὸ
μόνο ποὺ τὴν παρηγοροῦσε ἦταν πῶς
ἡ μαννούλα της βρισκόταν τώρα στὸν
οὐρανὸ καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὴν ἐβλεπε. Κι'
ἀλήθεια μονάχα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μπο-
ρεῖ νὰ τῆς ἐρχόταν τὸ κουράγιο καὶ ἡ
ὑπομονὴ ποὺ τὴν βοηθοῦσαν νὰ ὑπο-
φέρῃ τὴν βασανισμένη αὐτὴ ζωὴ της.

«Όσο ένα βράδυ νόμιζε πως θ' ανταμειβόταν για όλα της τα βράσα και τους κόπους. Κόντευαν τα Χριστούγεννα και η κυρά Όνωρίνα αποφάσισε να τα γιορτάσει δίνοντας ένα μεγάλο τραπέζι και καλώντας όλους τους γείτονες. Μέρους δλόκληρες έκαναν ως που να αποφασίσουν για το κάθε τι και στο τέλος ώρισαν τα φαγητά που θα παρουσιάζονταν στο τραπέζι και που ήταν ωραιότερα το ένα απ' τ' άλλο: Μια έξοχη σούπα από ζουμι γάλου με αυγολέμονο, λουκάνικα με λάχανο βραστό, γαλοπούλα γεμιστή με κάστανα και νουκουάρια, μια χήνα ψητή, ριζόγαλα, δίπλες, μελομακάρονα κι' ένα σωρό ωραία πράγματα ακόμη.

Αλλά δεν ήταν τόσο η ιδέα από τα ωραία φαγητά και τα γλυκά που θα έτρωγε που γοήτευε την Άγγέλω, καθώς ήταν χωμένη στη γωνίτσα της κοντά στο τζάκι και τέντωνε τ' αυτιά της για ν' ακούσει: ήταν η σκέψη πως θα πήγαινε το πρωί στον Όρθρο, θα έμπαινε στην εκκλησία την πολύφωτη, όπου θα ήταν αναμμένοι όλοι οι πολυέλαιοι και θα έφεγγαν χιλιάδες τα κεριά, και θα προσκυνούσε γονατιστή τον νεογέννητο Χριστούλη που φαινόταν τόσο μικρός και τόσο ξανθός μέσα στη φάτνη.

Ήξερε η Άγγέλω πως δεν είχε τίποτε να χαρίσει στον Χριστούλη. Ούτε καν το άρνάκι ή το περιστέράκι που του είχαν πάρει τότε τα βοσκόπουλα... Μά σαν δεν είχε τίποτε απ' αυτά, είχε τουλάχιστον να του προσφέρει την άθωα και φλογερή ψυχούλα της και την καρδιά της την τόσο πονεμένη και τόσο άγνη.

Την παραμονή λοιπόν των Χριστουγέννων, εκεί που ο καθένας μέσ' στο σπίτι βοηθούσε σε κάτι για το αυριανό τραπέζι, άλλος μαδούσε τα πουλιά, άλλος χτυπούσε τ' αυγά, άλλος συγκύριζε τη σάλλα, η Μάρθα, που άνεβασμένη επάνω σε μια σκάλα στόλιζε με χρυσόχαρτα και χαρτινα λουλούδια τη μεσιανή λάμπα, φώναζε ξαφνικά:

— Και δεν μου λέτε, ποιός θα μείνει για να φυλάει το σπίτι και να έχει το νού του στα φαγητά, την ώρα που θα είμαστε στον όρθρο;

«Όλοι έκοψαν την δουλειά τους και κοιτάχτηκαν αμίλητοι. Κι' ύστερα, σαν να ήταν συνεννοημένοι, γύρισαν με μιάς και κοίταξαν τη μικρή υπηρετριούλα που καθόταν στη γωνίτσα της και έτριβε τα μαχαιρία:

— Έ, ποιός άλλος, η Άγγέλω! Τό χτύπημα ήταν σκληρό. Τό κοριτσάκι στην αρχή έμεινε με ανοιχτό το στόμα και ύστερα ξέσπασε σε

κλάμματα τόσο σπαρακτικά και τόσο απελπισμένα, που για πρώτη φορά ίσως οι τύραννοί της έννοιωσαν κάποια τύψη.

— Έ, τί κάνεις έτσι; είπε ο κύριος Μιχάλης δ' χοντρός καρροσιέρης. «Άλλοι θα ζήλευαν να ήταν στη θέση σου. Θα μείνεις εδώ στη ζεστασιά σου και ύστερα θα κάτσης μαζί μας στο τραπέζι, θ' ακούσεις και τους μουζικάντες.

— Θα σου δώσω ένα πιάτο μελομακάρονα και δίπλες, πρόσθεσε γενναιόδωρα η κυρά Όνωρίνα, και στο τραπέζι θα πihs ένα γεμάτο ποτήρι γλυκό κρασί.

— Και το κάτω κάτω, έκανε ύψωνοντας τη φωνή της, είπαμε πως θα γίνη και θα γίνη. Αφού πρέπει να μείνει κάποιος, θα μείνει η Άγγέλω, τελείωσε!

Τελείωσε! Δεν έμενε τίποτε άλλο στη δύστυχη Άγγέλω παρά να υποταχθή.

Πάει η άγρυπνία και ο Όρθρος που με τόση χαρά περίμενε. Πάει το προσκύνημα μπροστά στην εικόνα του Χριστούλη και της Παναγίας που χαμογελούσε τόσο γλυκά κάτω από τον γαλάζιο πέπλο της... Η Άγγέλω έσκυψε το κεφάλι της και κανέναν δεν νοιάστηκε πιά γι' αυτήν, μέλο που τα δάκρυα έτρεχαν ακόμη ακράτητα στα μελαχρινά της μαγουλάκια.

Τό άλλο πρωί, νύχτα βαθεία ακόμη, όλοι όσοι έμειναν και όσοι δούλευαν στο κτήμα, άφεντικά και υπηρέτες, τυλίχτηκαν ζεστά, φόρεσαν τις πιό χοντρές τους μπότες και ξεκίνησαν κρατώντας φανάρια για να φωτίζουν το δρόμο τους και κουβεντιάζοντας εύθυμα.

Με το μέτωπό της κολλημένο επάνω στο παγωμένο τζάμι ή όρφανη τους κοίταζε που έφευγαν και χάνονταν μέσα στο άσπρο χιόνι και στον κατάμαυρο ουρανό. Στο τέλος, βαρυναστενάζοντας γύρισε πίσω στη συνεισμένη θέση της κοντά στο τζάκι έχοντας το νού της και στα φαγητά που έβραζαν στις χύτρες, σύμφωνα με τις διαταγές που της είχε δώσει η κυρά της.

Εκεί που καθόταν και συλλογίζόταν τί όμορφα που θα ήταν στην εκκλησία, άκουσε ξαφνα ένα σιγανό χτύπημα στην πόρτα. Σηκώθηκε ξαφνιασμένη. Και πάλι τα χτυπήματα ξανακούστηκαν, επίμονα τώρα.

Στο κτήμα είχαν τρία μαντρόσκυλα άγρια και κακά που το βράδυ τα άφηναν λυτά. Κι' όμως κανένα απ' αυτά δεν είχε γαυγίσει. Η Άγγέλω σκέφθηκε πως θα είναι κάποιος αν-

θρωπος του σπιτιού και άφοβα σήκωσε την βαρεία σιδερένια άμπάρα.

Την ίδια στιγμή τραβήχτηκε πίσω, έκπληκτη. Στο κατώφλι στεκόταν μια άγνωστη γυναίκα που κρατούσε στα χέρια της ένα μωρό παιδάκι και ήταν τυλιγμένη δλόκληρη σ' ένα σκούρο ρούχο.

Η ξένη είπε μερικά λόγια σε μια γλώσσα μελωδική και άγνωστη που η Άγγέλω δεν μπόρεσε να την έννοήσει. Μά η έκφραση του προσώπου της και οι χειρονομίες της ήταν τόσο ευγλωτες, ώστε η Άγγέλω δέ δίστασε ούτε στιγμή. Άνοιξε την πόρτα διάπλατη και άφησε την άγνωστη να μπει μέσα και την πήγε μάλιστα να καθήση μπρός στο τζάκι.

— Τόσο το χειρότερο αν με δείρουν κι' αν με καταδιώσουν, συλλογίστηκε το καλόκαρδο κορίτσι. Δεν μπορεί κανείς ν' αφήσει έξω στο δρόμο μ' αυτόν τον χιονόκαιρο μια μητέρα με το παιδί της.

Η γυναίκα είχε ρίξει πίσω την κουκούλα που σκέπαζε το κεφάλι της και η Άγγέλω μπόρεσε τώρα να ιδη καθαρά το μακρουλό γλυκό πρόσωπό της και τα μάτια της που τα είχε κατεβασμένα και που τα σκέπαζαν μακριά καστανά τσινούρα.

— Είστε καλύτερα τώρα, κυρία; ρώτησε η Άγγέλω. Δεν θα θέλατε να φάτε κάτι; πρόσθεσε δειλά και ταπεινά, τόσο επιβλητική και αξιοσέβαστη ήταν η ξένη γυναίκα, μέλο που φαινόταν τόσο νέα.

(Ακολουθεί)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ (*)

Απόψε τα παιδάκια τα σγουρόμαλλα θα γείρουνε γλυκά στο μαξιλάρι. Κι' ο ύπνος θά'ρθη πάλι άαφροφτέ- [ρουγος

Στη χώρα των όνειρων να τα πάρη.

Θ' ακούσουν των Άγγέλων τ' Άλλη- [λουία!

Θα ιδούν στον ουρανό το χρυσαστέρι. Που με τους μάγους και με τα βοσκό- [πούλα

Στην Άγια τη Σπηλιά θα να τα φέρη.

Τό παχουλό μωρό σ' αυτά τα χέρια του θ' απλώση και θα τα καλωσορίση. Καθένα στο Χριστούλη την αγάπη του. Και την άθωα καρδιά του θα χαρίση.

Κι' από τα σμύρνα, το χρυσό, τα λιβανα Πολύτιμα ο Χριστός θα ξεχωρίση. Μαργαριτάρια τις άγνές ψυχούλες τους. Και τα σκυφτά κεφάλια θα εύλογήση.

Μικρούλια γαλανά, ξανθά, λατρέψτε τον! Είναι κι' αυτός λευκός σαν την ψυχή σας. Και νιώθει τις παιδιάτικες τις λύπες σας. Και άκούει στοργικά την προσευχή σας. Ροζελάντια [Α]

(*) Δημοσιεύεται εδώ ως επίκαιρο, επειδή στο σημερινό δεν υπάρχει Σελίς Συνεργασίας.

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

Αγαπητοί μου,

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ημέρες πριν από την παραμονή των Χριστουγέννων, ένα μικρό Διαπλάσσοπουλο μάς έγραφε: «Πλησιάζουν τα Χριστούγεννα κι' όλα τα παιδιά είναι χαρούμενα». Μου φάνηκε πως ήταν νωρίς ακόμα γι' αυτή τη χαρά γιατί σκέφτηκα σά μεγάλος. Αλλά σε λίγο μου ήλθαν οι παιδικές μου αναμνήσεις, ξανάγωνα για μία στιγμή παιδί κι' αναγνώρισα πως το Διαπλάσσοπουλο είχε δικιο. Σαν ήμουν μικρός, από τόσο νωρίς χαιρόμουν κι' εγώ που έπλησίαζαν τα Χριστούγεννα. Όχι μόνο δεκαπέντε μέρες πριν, μά περισσότερο κι' από μήνα. Μπορώ να πω πως από το Νοέμβρη από την επομένη του Αγίου Φιλίππου, όταν άρχιζε η νηστεία των Χριστουγέννων, άρχιζε κι' η χαρά πως έπλησίαζε η μεγάλη γιορτή. Αλήθεια, τί ήταν σαράντα ημέρες για ένα παιδί; Θα περνούσαν σά σαράντα ώρες. Και να, ένα μεσημέρι του Δεκέμβρη, γυρίζοντας από το σχολείο, έβρισκα το σπίτι άνάστατο: Σφουγγάριζαν, έπλεναν, έσοκόνιζαν, μετατόπιζαν, τοποθετούσαν, έστρωναν, συγκύριζαν... «Γιατί; τί είναι;

— Χριστός γεννάται, παιδί μου! Μεθαύριο έχουμε Χριστούγεννα, τό ξέχασες; — Α, ναί, μεθαύριο... Αύριο λοιπόν είναι παραμονή; — Βεβαίως! — Και θα κόψουμε την κουλούρα; — Μά ναί, άπέψε κιόλα θα τη ζυμώσουμε. — Τί χαρά! Χριστός γεννάται!...»

Στην πατρίδα μου, την παραμονή των Χριστουγέννων κόβουν την **κουλούρα**, όπως έδω την Πρωτοχρονιά τη βασιλόπιτα. Και το ζύμωμά της είναι μια μεγάλη διασκέδαση για τα παιδιά που ξυπνούν νύχτα για να τα παρακολουθήσουν. Μικρός πάντα ξυπνοός κι' εγώ. Και θυμόμαι ακόμη την έντύπωση που μου έκανε η μεγάλη ζύμη στη σκάφη, που της έριχναν το κόσμου τα «σπιτοσπίπερα» — σταφίδα μαύρη, σταφίδα ξανθή, μύγδαλα, κουκουάρια, γαρύφαλα, γλυκάνισο, φλουδίτσες από πορτοκάλλι—και την έβαφαν με ζαφουρά (κρόκο) που την έκανε χρυσόκτρινη. «Επειτα τό πλάσιμο; πρώτα η μεγάλη κουλούρα, κατόπι, από την ίδια ζύμη, τα τρία χρυσόψωμα, όλα πασπαλισμένα με άφθονο σουσάμι με καρύδια δάκερα, φυτευτά. Τα σκέπαζαν ζεστά για να γίνουν—τί άτυπομονησία! — έπειτα τα έστελναν

στο φούρνο, και κατά το μεσημέρι γύριζαν στο σπίτι καλοψημένα κι' ευωδιαστά. Άλλη άτυπομονησία: να βραδυάση, να στρωθή το τραπέζι, να μπει στη μέση ή κουλούρα, να κοπή, καθένας να πάρη το κομμάτι του και να το φάξη μην είχε μέσα το **ήβρεμα** — το χρυσό ή άσημένιο νόμισμα που έχωναν στην κουλούρα για το καλό. Κι' αυτή ήταν η μεγαλύτερή μας χριστουγεννιάτικη χαρά: όταν μάς έπεφτε το **ήβρεμα**. Μας φαινόταν σά να μάς έπεφτε από τον ουρανό, σαν ένα χάρισμα θείο, σαν ένα δώρο του Χριστού που γεννιόταν εκείνη τη νύχτα, ή των Μάγων που πήγαιναν να τον προσκυνήσουν...

Γιατί όλα τα ιστορικά της θαυμαστής αυτής Γέννησης τα ξέραμε: πως η Παναγία κι' ο Ίωσήφ, από τη Ναζαρέτ, βρέθηκαν εκείνο τον καιρό στη Βηθλεέμ, πως βρήκαν μια σπηλιά με φάτνη αλόγων για να περάσουν τη νύχτα, πως γεννήθηκε εκεί μέσα ο Χριστός, πως τον ζέσταιναν με τα χνώτα τους τα ζώα της φάτνης, πως κατέβηκαν οι Άγγελοι απ' τον

ουρανό ψάλλοντας το «Δέξα έν ύψις τοις», πως το έψαλλαν μαζί τους κι' οι ποιμένες, και πως, οδηγημένοι από ένα υπερφυσικό άστρο, έφτασαν οι Μάγοι εξ άνατολών και πρόσφεραν στο νεογέννητο Βασιλέα «χρυσόν, λίβανον και σμύρναν»... Νά, δλ' αυτά μάς τα θύμιζε, μάς τα συμβόλιζε για να πω έτσι, ή κουλούρα με το χρυσό ή άσημένιο της νόμισμα. Ο παπάς μάλιστα της ένορίας μας, ένας σεβάσιμος γέρος, άγιος άνθρωπος, μάς έξηγοούσε τη σημασία που είχε το χριστουγεννιάτικο αυτό έθιμο. Η κουλούρα, μάς έλεγε, ήταν ή ίδια ή Παναγία, το **ήβρεμα** που είχε μέσα της, ήταν ο ίδιος ο Χριστός, και τα διάφορα «σπιτοσπίπερα» ήταν τα δώρα των Μάγων. Έτσι το κόψιμο της κουλούρας, που έφερνε στο φως το **ήβρεμα**, συμβόλιζε αυτή τη Γέννηση του Χριστού. Δεν έπρεπε λοιπόν να λογίζεται πολύ-πολύ τυχερός και νάχρη τη μεγαλύτερη χαρά εκείνος που του έπεφτε το χρυσό ή άσημένιο νόμισμα της κουλούρας;

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

— Εγώ δεν εύχαριστήθηκα καθόλου, άποκριθήκε κλαίγοντας πάλι ή Άσπροούλα, που στάληθαι είχε φοβηθεί. Και τώρα που είμαι όλη πασλειμμένη μ' αυτή τη φοιχτή μαύρη λάσπη; Και να με ώφελούσε τουλάχιστο: μά δε βλέπεις πόσα φτερά μου έπεσαν πάλι;

Αλήθεια, στο μέρος εκείνο του τράφου, που είχε πέσει, ή λάσπη ήταν γεμάτη φτερά, που σκέκονταν απάνω πάνω. Άλλα είχαν μισοβουλιάζει και φαίνονταν μισά, κι' άλλα βέβαια θα είχαν σκεπασθεί και δεν φαίνονταν καθόλου. Κι' όσο

τά έβλεπε ή Άσπροούλα, τόσο δυνατότερα έκλαιγε:

— Πάει! δεν γλυτώνω! Θα ψηθώ στο φούρο. Καλύτερα να πνιγώμουν στη λάσπη!...

Αξαφνα άκούστηκε μια φωνή παράξενη που ρωτούσε:

Ήταν ή Κουνάμενη, ή χήνα που περωνώντας, πλησίασε να μάθη τί κουβέντα είχαν ο χοντρός χοίρος

κι' ή μισομαδημένη κόττα.

— Αχ, ξαδέσφη, έκαμε αυτή, που να σου τα λέω! Ίδες με μόνο να καταλάβης και να με λυπηθής...

Κι' διηγήθηκε στην Κουνάμενη την ιστορία της. Η χήνα την άκουσε με μεγάλη προσοχή. Κι' ύστερα της είπε:

— Άκουσε, Άσπροούλα μου. Εγώ βοίσκω μεγάλη ώφέλεια για τα φτερά μου στα μπάνια που κάνω στο βάλτο. Έλα μαζί μου να κάμης ένα και σύ. Και να μη σε ώφελήση, δεν θα σε βλάψη, σου έγγωμαι. Τουλάχιστο θα σε καθάρισή από τη λάσπη που έχεις σ' όλο σου το σώμα. Πώ, πώ, τί χάλια! Έλα πάμε στο βάλτο!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

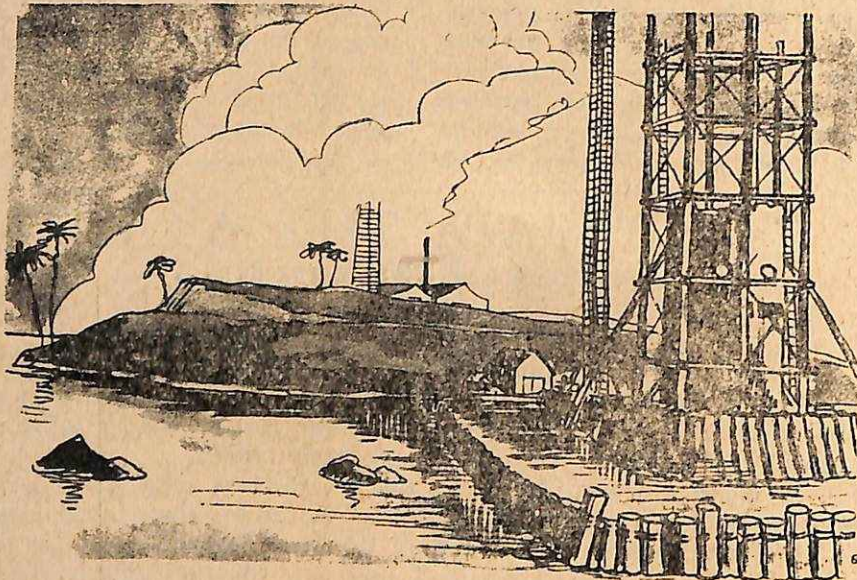
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ALEXANDRE ALANOF
και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Η Άντουανέττα και ο Άνδρέας μπήκαν μέσα. Η αδελφή του Έρρικου Μπερνόν ήταν γνωστή σε όλους και έτσι ο φύλακας δεν τους έφερε καμιά δυσκολία να περάσουν κι ούτε παραξενεύτηκε καθόλου όταν είδε τους δυο νέους νάνεθαινον την πέτρινη σκάλα που οδηγούσε στον μεγάλο Ίσημερινό (*).

Στο πρώτο πάτωμα η Άντουανέττα άνοιξε μια πόρτα. Βρίσκονταν κάτω από τον μεγάλο θόλο του άστεροσκοπίου.

Μέσα στο λιγοστό φως που έπεφτε

«Διάλεξαν ένα απομονωμένο νησί, στη μέση του ωκεανού...»

μέσα στην αίθουσα από μια μεγάλη σχισμάδα ανοιγμένη στο ψηλότερο μέρος του θόλου, ο Άνδρέας μπόρεσε να ξεχωρίσει μερικά σημεία και ήθεά τους τον έγείμισε θαυμασμό.

Εκείνο που του έκανε την μεγαλύτερη εντύπωση ήταν μια πελωρία μεταλλική εξέδρα στημένη στη μέση της αίθουσας και πάνω από αυτήν ένας μεταλλικός κύλινδρος, ασύλληπτα μακρύς, που στεκόταν μετέωρος. Επάνω στη γυαλιστερή επιφάνειά του αντιφέγγιζε το φως των άστρων.

Στην κάτω άκρη του κυλίνδρου αυτού, που ο Άνδρέας είχε αρχίσει να μαντεύει τον προορισμό του, βασιλευε βαθύτατο σκοτάδι, και δεν μπο-

ρούσε κανείς να διακρίνει τίποτε.

«Ωστόσο αντιλαμβάνοταν πως ή αιθούσα όπου βρισκόταν ήταν στρογγυλή και πολύ μεγάλη. Κι' άλλο τόσο τεράστιες θά ήταν και οι διαστάσεις του θόλου που την σκέπαζε.

«Έξαφνα μια φωνή έβγαλε τον Άνδρέα από τον θαυμασμό του.

— Έλατε, έλεγε αυτή η φωνή.

«Ενα χέρι έπιασε το δικό του. Ο Άνδρέας άφέθηκε να τον οδηγήσουν.

— Και τώρα, πικιστήτε στερεά από τα κάγκελλα κι' ως αρχήσουμε ν' ανεβαίνουμε, συνέχισε η δεσποινίς

— Αυτό είναι αλήθεια, δικαιολογήθηκε ο άστρονόμος. Παρακολουθούσα ένα πολύ σπάνιο φαινόμενο που είχε απορροφήσει όλη μου την προσοχή. Μά αν δεν κάνω λάθος, έκανε ζωηρότερα, σαν να ξυπνούσε τώρα μόλις, αυτός είναι ο κύριος Μπορέ!

Τα μάτια του γυάλισαν και άρπάζοντας το χέρι του Άνδρέα το τράνταζε, φωνάζοντας:

— Μπράβο! Μπράβο!

Ο Άνδρέας άρχισε πάλι ν' αναρωτιέται μήπως είχε να κάνει με καμιά οικογένεια ανισορρόπων.

«Έξαφνα όμως, σαν να είχε μαντεύσει αυτή τη σκέψη του, ο Έρρικος Μπερνόν στάθηκε ακίνητος, το πρόσωπό του πήρε ένα ύφος ψυχρό και φλεγματικό και άρχισε να μιλάει με μικρές, σύντομες φράσεις και με φωνή χαμηλωμένη:

«Η αντίθεση ήταν τόσο μεγάλη, ώστε οι φόβοι του Άνδρέα αντί να διαλυθούν στερεώθηκαν ακόμης περισσότερο.

— Έλατε, είπε ο νεαρός άστρονόμος στον Άνδρέα. Κάτω μπορούμε να μιλήσουμε πιά άνετα.

Ενακατέθηκαν την σκάλα και όταν έφθασαν κάτω ο Έρρικος γύρισε την διακόπτη του ηλεκτρικού. «Απλετο γαλαζωπό φως πλημμύρισε την άπέραντη αίθουσα.

— Δεν θέλω, είπε ο άστρονόμος, να σας δείξω από τώρα τα σχέδιά μου. Τα έχω στο σπίτι μου φυλαγμένα και δεν τα ξέρει κανείς, είμαι όμως πρόθυμος να σας εξηγήσω, τι θελήσετε και να απαντήσω σε όλες τις παρατηρήσεις που θα είχατε να κάνετε σχετικά με τη χρησιμοποίηση αυτής της ανακάλυψης για ένα ταξίδι σ' έναν άλλον πλανήτη.

Και με λίγα λόγια ο άστρονόμος εξήγησε στον Άνδρέα πως είχε καταστρώσει με όλες τις λεπτομέρειες τα σχέδια για την κατασκευή μιας πελωρίας βολίδας που θα μπορούσε να μεταφέρει άνετα δύο ή τρεις επιβάτες ως τον άλλον πλανήτη που θα έσφενδονίζονταν. «Η μόνη δυσκολία που τον σταματούσε ήταν η απόλυτη αδυναμία να βρουν τον τρόπο με τον οποίο ή βολίδα του αυτή θα μπορούσε ν' αποκτήσει μια τέτοια ταχύτητα ώστε να νικήσει την έλξη της γης.

Στο σημείο αυτό ο Άνδρέας τον έκοψε.

— Η αδελφή σας μου είπε πως για να υπερνικήσει η γήινη έλξη χρειαζόταν μια ταχύτητα έντεκα χιλιομέτρων το δευτερόλεπτο και έχω την ιδέα πως πραγματικά, το έκρηκτικό μίγμα που ανακάλυψα μπορεί να ξεπεράσει αυτή την ταχύτητα.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Σκιζάνης τότε κατέβασε τα μάτια χωρίς να πη λέξη, κι' ο Δουμποδάνος, άφωνος επίσης, έδειξε τον ώμο τον δικό του.

— Α, κατάλαβα! φώναξε ο κ. επιμελητής είναι πληγωμένος! Δεν μου είπες πρό όλίγου πως είναι στο νοσοκομείο κι' έχει κοκκίτη; Είχα δίκιο που δεν το πίστεψα. Να που κάποιος τον χτύπησε, ποιός ξέρει μάλιστα μην του έβγαλε τον ώμο!

Ο Μοντανής, που είχε βάλει τα δυνατά του να σηκωθεί απ' το νοσοκομείο για να παρουσιασθή στον κ. επιμελητή, αισθανόταν τώρα πολύ δυνατούς πόνους. «Έκλεισε τα μάτια του, λύγισαν τα γόνατά του, κι' αν δεν πρόφταιναν να τον κρατήσουν οι φίλοι του, θα έπεφτε κάτω.

Τον εκάθησαν με προσοχή σε μια πολυθρόνα, ενώ ο κ. Τελόριμος άνοιξε την πόρτα του προθαλάμου και φώναξε:

— Τον γιαντρώ! να έλθω εδώ ο γιατρός!

Τα παιδιά που ήταν εκεί έβω δρμησαν στο γραφείο και περικύκλωσαν τον πληγωμένο. «Αλλά τί μπορούσαν να του κάμουν, αν τυχόν δεν βρισκόταν στο Λύκειο ο γιαντρός;

Ευτυχώς ήταν εκεί, έτρεξε και πρόσταξε να μεταφέρουν τον Μοντανή στο διπλανό δωμάτιο όπου μπήκε κι' ο επιμελητής.

Το γραφείο τότε γέμισε από παιδιά που ρωτούσαν ανήσυχα για το συμμαθητή τους. Τέλος βγήκε από το διπλανό ο επιμελητής κι' είπε πως ο γιατρός εξέτασε τον πληγωμένο αλλά δεν βρήκε πολύ σπουδαίο το τραύμα του. «Ήσυχασαν λοιπόν όλοι κι' αποσύρθηκαν, εκτός από το Μάριο, που σ' όλο αυτό το διάστημα περίμενε στην άκρη του πότε να τελειώσουν αυτές οι φασαρίες για να μπορέσει να μιλήσει στον κ. Τελόριμο.

Και νά, τώρα ήταν στο γραφείο οι δυό τους,

— Έλα τώρα έσύ, μικρέ, που με ζητήσες, του είπε ο επιμελητής. Πώς σε λένε και τί θέλεις;

— Ονομάζομαι Μάριος Καπάνης, αποκρίθηκε ο «μικρός», κι' είμαι γιός ενός παιδικού σας φίλου. Θα τον θυμάστε βέβαια τον κύριο Θωμά Καπάνη...

Ο κ. Τελόριμος άκουσε αυτό το όνομα χωρίς να δείξει τη συγκίνηση και την προθυμία που περίμενε ο Μάριος.

— Καπάνης;... Έκαμε σά να προσπαθούσε να θυμηθώ. Α, ναι, τώρα θυμούμαι... Καπάνης Θωμάς, μάλιστα, είμαστε συμμαθητάι και φίλοι! μά ξέρεις πόσος καιρός είναι από τότε;

Και κοίταξε τον Μάριο καλά, σά νάθελε να βρουν στο πρόσωπό του καμιά ομοιότητα με τον πατέρα του, που τώρα τον είχε θυμηθεί.

— Λοιπόν, τον ρώτησε ύστερα,

«— Άσε με και κυνηγώ τώρα κάποιον!...»

τί θέλεις από μένα, μικρέ μου φίλε;

— Μά... ήρθα για να σπουδάσω στο Λύκειό σας, αποκρίθηκε ο Μάριος. Μπορείτε να μ' εγγράψετε;

— Πόσων έτών είσαι;

— Ένδεκα.

— Και τί ξέρεις;

— Όχι πολλά πράγματα, λέει ο πατέρας μου.

— Και ποιός σ' έφερε εδώ στο Παρίσι;

— Κανένας. Μόνος μου ταξίδεψα.

Ο κ. Τελόριμος χαμογέλασε, γιατί θυμήθηκε πως κι' αυτός, όταν ήταν παιδί, είχε έρθει να σπουδάσει στην πρωτεύουσα μόνος του.

— Έχεις τουλάχιστο κανένα γράμμα από τον πατέρα σου;

Τα μάτια του Μαρίου άστραφταν: — Είχα, κύριε επιμελητά, είχα ένα γράμμα, αλλά δυστυχώς δεν το έχω πιά!

— Τι θα πη αυτό;

— Θα πη... νά, πως μου το έκλεψαν με κατεργαριά μ' όλα τα λεφτά που είχα μέσα!

Ο κ. Τελόριμος ύπωπευθήκε. Μήπως το παιδί αυτό ήταν κανένας πρώτος τυχοδιώκτης, κατεργάρης, κι' ήρθε να του «ζουπήξει» παραδάκια;

«Ωστόσο τον ρώτησε πως έγινε αυτή η κλεψιά κι' ο Μάριος του διηγήθηκε την ιστορία. Η διήγηση αυτή έγινε με τόση έξαψη και ζωηρότητα, ώστε ο κ. Τελόριμος δεν είχε πιά αμφιβολία πως ο μικρός Γασκωνός έλεγε αλήθεια.

— Και πόσα εκατοστάρικα είχε μέσα το γράμμα; τον ρώτησε ύστερα.

— Δεν ξέρω καλά, κύριε επιμελητά, αποκρίθηκε ο Μάριος. Νομίζω πως η μητέρα μου είχε οικονομήσει όσα θα μου έφταναν για να μείνω εδώ ένα χρόνο ή εξη μήνες. Τώρα, για να τα οικονομήσω πάλι, θα χρειασθώ πολυς καιρός...

Ο κ. Τελόριμος σοβαρεύθηκε.

— Και τί σκοπεύεις να κάμεις, ρώτησε, τώρα που δεν έχεις πιά αυτά τα χρήματα;

«Αφ'έστατα ο Μάριος αποκρίθηκε:

— Ο πατέρας μου σας έγραφε να μου βρείτε γι' άργότερα μια ύποτροφία. Θα σας παρακαλέσω λοιπόν, την ύποτροφία αυτή να μου τη βρείτε από τώρα. Έτσι θα μπορέσω να μείνω εδώ και χωρίς τα χρήματα που μου έκλεψαν, αν και κάτι μου λείπει μέσα μου πως θα τα ξαναβρω.

Ο κ. Τελόριμος είχε κατακτηθεί πιά από την εξυπνάδα, τη χρηστότητα και την ειλικρίνεια που έδειχνε το πρόσωπο αυτού του παιδιού. Και του είπε:

— Ναι, πιστεύω πως όσα μου λες είναι ή καθαρή αλήθεια... Η ύποτροφία δεν είναι τόσο εύκολο πράγμα, αλλά θα προσπαθήσω, γι' αγάπη του πατέρα σου, του παλιού μου φίλου, να την επιτύχω. Θα παρακαλέσω τον κ. διευθυντή να μείνεις για την ώρα στο Λύκειο. Και να ιδούμε. Ελπίζω το προσωρινό αυτό να γίνη δριστικό.

— Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε επιμελητά, ψιθύρισε ο Μάριος με συγκίνηση.

(*) Σ. τ. Σ. Τηλεσκόπιο παράλληλο με τον γήινο άξονα κανονισμένο ώστε να παρακολουθή την ήμερήσια πορεία της Γης.

— Δοκίμιον, εξακολούθησε ο κ. Τελόριμος, ως να μιλήσω με τὸν κ. διευθυντή, νὰ τοῦ πῶ νὰ δώσω τὴν ἀδεια νὰ μείνῃς, ἐσὺ πετάξου στὴν Ἀστυνομία νὰ καταγγείλῃς τὸν κλέφτη σου. Θὰ σοὺ δώσω κι' ἕνα γράμμα γιὰ τὸν ἀστυνόμε τοῦ τμήματος. Εἶναι φίλος μου καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ φροντίσῃ ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν ὑπόθεσίν σου. Καὶ καθόλου ἀπίθανο νὰ βγῇ τὸ προκείμενόν σου ἀληθινὸ καὶ νὰ βρεθοῦν τὰ χρήματα ποὺ ἔχασες.

Ὁ κ. Τελόριμος ἐκάθησε μπροστὰ στὸ τραπέζι του γιὰ νὰ γράψῃ τὸ γράμμα πρὸς τὸν ἀστυνόμε. Ὁ Μάριος στεκόταν κοντὰ στὸ παράθυρο καί, γιὰ νὰ περνᾷ τὴ ὥρα, κοίταζε ἔξω στὸ δρόμο. Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ὁ κ. Τελόριμος ἐσφράγιζε τὸ γράμμα κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τοῦ τὸ δώσῃ, ὁ Μάριος ἔκαμε ἄξαφνα ἕνα δυνατὸ «ἀ!» τινάχθηκε, ἔτρεξε, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ χάθηκε.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρ. π. ι. φ. καὶ γ. ρ. ε.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Ε' ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΜΠΑΡΙ

[Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1936, φ. 36 σ. 399]

Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀπαντήσεων ποὺ στάλθηκαν σ' αὐτὸ τὸ διαγωνισμὸ—μεγαλύτερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά—μπορεῖ κανεὶς νὰ λάβῃ μιὰ ἰδέα τί ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀγάπη αἰσθάνεται ἡ νεώτερη γενεὰ γιὰ τὸν ἀθλητισμὸ καὶ τί κυρίαρχο ρόλο παίζει στὴ ζωὴ τῶν σημερινῶν παιδιῶν. Καὶ δὲν ἐνθουσιάζει μόνο τ' ἀγόρια, ἀλλὰ καὶ τὰ κορίτσια. Τὸ ἐρώτημα γιὰ τὸν Ε' Ραδιοφωνικὸ Διαγωνισμὸ ἦταν: «Σὲ ποῖο ἀγώνισμα ἤθελες ν' ἀναδειχθῇς Ὀλυμπιονίκης καὶ γιατί;» ἀπὸ τὰς 480 ἀπαντήσεις ποὺ ἤλθαν σὲ γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως οἱ 300 εἶχαν σταλεῖ ἀπὸ ἀγόρια καὶ οἱ 180 ἀπὸ κορίτσια, δηλ. σχεδὸν τὰ δύο πέμπτα.

Ἄν ἐπρόκειτο νὰ βραβευθῇ τὸ ἀγώνισμα ποὺ θὰ ἔπαιρνε τοὺς περισσότερους ψήφους, θὰ βραβεύονταν πανηγυρικὰ ὁ Μαραθώνιος. Οἱ ἀπαντήσεις ἐκείνων ποὺ προτιμοῦν τὸν Μαραθώνιον εἶναι ὅσες ὅλες οἱ ἄλλες μαζί. Εἶναι ἕνα ἀγώνισμα ποὺ ἐνθουσιάζει τὰ παιδιά καὶ τοὺς ἐμπνέει ὠραῖες ἀπαντήσεις. Στὴ δεύτερη γραμμὴ ἔρχεται τὸ κολύμπι καὶ μετὰ ὅλα τ' ἄλλα: ἀκόντιο, δίσκος, ἄλμα κτλ. Ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ποὺ ἀπαφεύγουν ν' ἀπαντήσουν στὴν ἐρώτησιν ἢ βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸ θέμα, ὅπως π. χ. ὁ Ἀφάνης Ἡρώας, ποὺ ἡ ἀπάντησίν του εἶναι ἀπὸ τὰς πρὶν καλογραμμένους, ὁ Ἀγγορρολογιώτατος ποὺ θάθελε ν' ἀναδειχθῇ Ὀλυμπιονίκης... στὴν Ποίησιν ἡ Ροδία, ὁ Σαρπηδών, ὁ Γλαῦκος καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι.

Ἀπὸ τὰς ἄλλες ἀπαντήσεις, ἐπειδὴ εἶναι πάρα πολλές, θὰ περιορισθῶμε ν' ἀναφέρωμε μόνο ἐκεῖνες ποὺ παρουσιάζαν κάποιο ἐνδιαφέρον καὶ νὰ σχολιάσωμε τὰς καλύτερες. Π. χ. ἡ ἀπάντησιν τῆς *Εὔας Βαμβακῆ*, ποὺ προτι-

μᾶ τὸ ἀκόντιο καὶ θέλει νὰ μοιάσῃ στὴν Ἀρτεμὶ καὶ στὴν Ἀταλάντη εἶναι γραμμικὴ σὲ στυλ ποὺ θὰ τὴ ζήλευε καὶ δόκιμος λογοτέχνης, καλὴ ἐπίσης εἶναι ἡ ἀπάντησιν τοῦ *Σπύρου Σπυροπούλου*, ποὺ κι' αὐτὸς προτιμᾷ τὸ ἴδιο ἀγώνισμα μὲ καμμιὰ δεκαριά ἄλλους ἀπὸ πῶς του. Ἡ *Πόλις τῶν Ὀνειρῶν* προτιμᾷ τὴν δυσκολία καὶ μᾶς διηγείται πῶς ὁ δίσκος τὴν ἔσωσε ἀπὸ ἕνα φίδι. Ἡ *Μυρωμένη Γαρδένια* δὲς προτιμᾷ τὸ λιθάρι, ποὺ σ' αὐτὸ γυμνάζονται οἱ κλέφτες κι' οἱ ἀρματωλοὶ καὶ στέλναι μιὰ πούλ μελετημένη ἀπάντησιν.

Ὁ *Παναγιώτης Δημάκης*, μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους δίνει τὴν προτίμησίν του στὸ ἄλμα, ἐνῶ ἀπαντᾷ ὁ *Χρήστος Πάρις*, ἡ *Σιελὺ ὁ Νίκος Μωραΐτης* καὶ ἕνα πλῆθος ἄλλοι προτιμοῦν τοὺς δρόμους.

Τὸ κολύμπι ἔχει καμμιὰ ἑκατοστὴ ὀπαδούς, σημαδὶ πολλὴ εὐοίωνα γιὰ τὸν ἑλληνικὸ ἀθλητισμὸ. Τὰ Ἑλληνόπουλα τὸ αἰσθάνθηκαν σὴν μεγάλη προσβολή ποὺ ἡ πατρίδα τους, μιὰ χώρα ποὺ «κολυμπάει στὴ θάλασσα» ὅπως γράφει ἡ Ἀττὲ Ἰράμ, οὔτε διακρίθηκε καθόλου στοὺς κολυμβητικὸς ἀγῶνες τῆς τελευταίας Ὀλυμπιάδος καὶ θέλουν νὰ ἐπιδοθῶν στὸ ἀγώνισμα αὐτό. Ἀπὸ τὰς πρὶν χαριτωμένες ἀπαντήσεις τῆς σειράς αὐτῆς εἶναι τῆς Ἀττὲ Ἰράμ (ποὺ βλέπει στὸν ὕπνο της τὸν διεθνή θρίαμβό της), τοῦ Ἀγυιόπαιδος, τῆς *Κίτρινης Ἀράγνης*, τοῦ *Ζιγκφρίντ* (ποὺ ἐν τούτοις δὲν ξέρεي κολύμπι), καί, καλύτερη ἀπ' ὅλες, τῆς *Ἀντιγόνης Σιδερόπουλου* ποὺ ξεχωρίζει γιὰ τὸ ὠραῖο της γράψιμο καὶ τὰς ζωντανὰς περιγραφὰς της.

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὸ Μαραθώνιο. Ἐδῶ ἔχουν συγκεντρωθῇ ὀχι μόνον οἱ περισσότερες, ἀλλὰ καὶ οἱ ὠραιότερες, οἱ πρὶν ἐμπνευσμένες ἀπαντήσεις. Περιοριζομαι σὲ ἐλάχιστους, τὰς πρὶν καλὰς. Ὁραῖα εἶναι ἡ ἀπάντησιν τοῦ *Κορφατιόπουλου*, τοῦ *Γιώτη Τζανιτάκη*, τοῦ *Μικροῦ Σπουδασιῆ* (ποὺ ἔχει γραφῆ ἀπὸ τύπον διαλόγου), τοῦ *Ἰωάννη Γρηγορέα*, τοῦ *Κερυνειωτάκη* (μὲ πολλὴ ζωντανὴ περιγραφή) τοῦ *Βασιλείου Βουλγαροκτόνου*, τῆς *Δυγερός* (γυναικίᾳ μαραθωνοδρόμῳ, δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα!) τοῦ *Συριανοῦ* (ποὺ ἔχει τὴν πεποίθησιν πὼς ὅταν μεγαλώσῃ θὰ ξεπεράσῃ ὅλους τοὺς δρομεῖς καὶ θὰ νικήσῃ στὸν Μαραθώνιο).

— Ἀμποτε! — τοῦ *Κατασκόπου* 33, τῆς *Ἐνδεκάτης Ὀλυμπιάδος*, τοῦ *Πάρι*, ποὺ εἶναι ἀπαρηγόρητος γιατί δὲν ἔβανα κερδίσαιμε τὸν Μαραθώνιον ὕστερα ἀπὸ τὸ 1896, τοῦ *Δόνιφαν*, ποὺ ὀνειρεύεται πὼς ἦταν νικητὴς στὸν Μαραθώνιον, τοῦ *Παύλου Σαχσαμάνογλου*, ποὺ ἀναπτύσσει πολλὰ ὠραῖα τὸ θέμα του, τῆς *Ἀννούλας Παπαδάκη*, ποὺ τὰ γράφει πολλὴ παραστατικὰ, ἀλλὰ δὲν περιορίζεται αὐστηρὰ στὸ θέμα της καὶ βγάει τὸ συμπέρασμα πὼς ὀχι μόνον ὁ Μαραθώνιος, ἀλλὰ γενικὰ τὸ ἀγώνισμα τοῦ δρόμου, εἶναι καὶ θὰ μείνῃ τὸ ἐθνικὸ μας ἀγώνισμα, τοῦ *Κυριάρχου τοῦ Σύμπαντος* ποὺ ἀναπτύσσει ὠραῖα τὸ ἱστορικὸν τοῦ Μαραθωνίου καὶ λέει πὼς ἂν τὸν ρωτοῦσε κανεὶς ποῖο ἀγώνισμα προτιμᾷ, ὀχι μόνον θ' ἀπαντοῦσε ἀδιστακτικὰ «τὸν Μαραθώνιον», ἀλλὰ θὰ θεωροῦσε τὴν ἀπάντησίν του σὴν φυσικὴ, σὴν ἀναπόφευκτὴ γιὰ ἕνα Ἑλληνόπουλο. Τῆς *Διπρόσωπης* ἡ λογοτεχνικότητα γραμμικὴ ἀπάντησιν μοιά-

ζει σὴν σωστὸ διήγημα, ἀλλὰ δὲν περιορίζεται στενὰ στὸ θέμα.

Ἐντελὸς ξεχωριστὸς εἶναι οἱ ἀπαντήσεις τοῦ *Ἀλεξάνδρου Ἀλεξοπούλου*, πολὺ παραστατικὰ καὶ ζωηρὰ γραμμένῃ, τοῦ *Στεφάνου τῆς Δόξης*, πολὺ πρωτότυπῃ στὴν ἀνάπτυξιν, καὶ τοῦ *Μενεξεδένιου Ὀνειρου*, ποὺ δὲν περιοριζοῦντο τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες ἀλλὰ περιγράφει ζωηρότητα τὴν συγκίνησίν της ὅταν παρενέβηκε στὰ Βενιζέλεια τῆς Κρήτης. Καλύτερες δ' ὡς ἀπ' ὅλες οἱ ἀπαντήσεις ποὺ ἔστειλαν ὁ *Ἀριστος* καὶ τὸ *Ἀγκάδι*. Ἡ μιὰ γεμάτη παλμὸς, συγκίνησιν καὶ ἔξαρσιν, ἡ δευτέρῃ ἀναπτύσσει καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο τὸ βαθύτερο νόημα τοῦ Μαραθωνίου δρόμου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀθλητικοῦ πνεύματος, μέσα σὲ λίγες σφιχτοδεμένες φράσεις. Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι μικρὸ κατόρθωμα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀγκάδι*.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀριστος*.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀντιγόνη Γ. Σιδερόπουλου*.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Στέφανος τῆς Δόξης, Μενεξεδένιο Ὀνειρο, Ἀλεξάνδρος Ἀλεξοπούλου, Διπρόσωπη, Κυρίαρχος τοῦ Σύμπαντος, Ἀννούλα Περ. Παπαδάκη, Πάρις, Διγερός, Ἀττὲ Ἰράμ, Μυρωμένη Γαρδένια, Εὔα Βαμβακῆ, Ἀφάνης Ἡρώας, Κερυνειωτάκη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Παῦλος Σαχσαμάνογλου, Ἐνδεκάτη Ὀλυμπιάς, Συριανός, Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, Ἰωάννης Γρηγορέας, Μικρὸς Σπουδασιῆς, Κορφατιόπουλος, Ζιγκφρίντ, Κίτρινη Ἀράγνη, Ἀγυιόπαις, Νίκος Μωραΐτης, Πόλις τῶν Ὀνειρῶν, Ἀγγορρολογιώτατος, Γλαῦκος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: Σαρπηδών, Ροδία, Σπύρος Χ. Σπυροπούλος, Χρήστος Πάρις, Παναγιώτης Δημάκης, Γιώτης Τζανιτάκης, Κατασκόπος 33, Δόνιφαν.

Η ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἄν ἦμουν ἀθλητὴς, θάθελα ν' ἀναδειχθῶ Ὀλυμπιονίκης σ' ἕνα βαθιὰ ἑλληνικὸ ἀγώνισμα: στὸ Μαραθώνιον δρόμο. Νὰ δώσω φτερά στὰ πόδια μου ἡ καρδιά καὶ νὰ μὲ φέρῃ νικητὴ στὸ Στάδιο. Νὰ μῶδ πρώτος μέσα κι' ὕστερα νὰ σωριαστῶ κάτω σὴν τὸν ἀρχαῖο ἐκεῖνον τὸν ὑπέροχο. Μὲ μιὰ λέξιν νὰ δείξω πὼς κατ' ὑπάρχει ἀκόμα ἀπ' τὰς ὠραῖες ψυχὰς ποὺ ἔλιναν μέσα τους ὅ,τι ὑψηλότερο καὶ τέλειον ἦταν στὸν κόσμον. Κι' ἀκόμα ἤθελα νάμαι Ὀλυμπιονίκης στὸ Μαραθώνιον γιὰ τὴν ἀμοιβή θὰ σηκωθῇ ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, καὶ μαζί μ' αὐτὴν κι' ἡ Ἑλλάδα, ψηλά, πρὶν ψηλά ἀπ' ὅλες τὰς ἄλλες χώρες, θὰ φτάσῃ ὡς τὸν οὐρανόν. Καὶ θὰ μὲ βλέπουν ἀπὸ ψηλὰ οἱ αἰὲς μορφὰς τοῦ Λεωνίδα, τοῦ Θεμιστοκλῆ, τοῦ Μιλτιάδη, εὐχαριστιμένους γιὰ τὴν φύλαξιν τὴν κληρονομία τους εὐλαβικά. Καὶ τότε θὰ σκορπῇ λαμπρὴν τὸ βλέμμα τους πρὸς τὸ τέλος θὰ σκιρτήσῃ κι' ἡ δική μου ἡ καρδιά καὶ θὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ περηφάνεια κι' εὐτυχία καὶ δὲν θὰ θέλῃ τίποτα ἄλλο πιά.

Ἀγκάδι

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπαρί θὰ στείλῃ ὡς δῶρον γιὰ τὸ Α' Βραβεῖο ἕνα χρυσόδετο τόμο «Διαπλάσεως», γιὰ τὸ Β' τὴν «Ἀδελφούλα μου» τοῦ Σενοπούλου, καὶ γιὰ τὸ Γ' ἕνα Λεύκωμα μὲ εἰκόνες ἀπὸ τὴν Ἰταλία.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 22 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 22 Δεκεμβρίου 1936

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ! Ὁ Χριστὸς ποὺ γεννῆθηκε σὰ χθὲς νὰ σὰς φυλάξῃ καὶ νὰ σὰς φωτίξῃ πάντα στὸ καλὸ. Καὶ τοῦ χρόνου, νὰ χάρητε τὴ μεγάλην γιορτὴν μὲ θεία.

Τὸ φυλλάδιον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, πρωτοχρονιάτικον, θὰ εἶναι δωδεκάσέλιδο.

Τὴν π. Πέμπτην ὁ Σταθμὸς τοῦ Μπαρί ἐξέπεμψε σ' ὅλο τὸν κόσμον τάποτελέσματα τοῦ Ε' Ραδιοφωνικοῦ Διαγωνισμοῦ μας. Γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν στὸ σπίτι τους ραδιόφωνον, τὰ δημοσιεύω στὸ σημερινὸ φυλλάδιον. Πολὺ γρήγορα θὰ προκηρυχθῇ καὶ τ' Διαγωνισμός.

Τὰ Διαπλάσονται ποὺ ἀγαποῦν τὸν κ. Φαίδωνα, θὰ μάθουν μὲ χαρὰ πὼς στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, ἀπὸ τὴν π. Τρίτην, παιζέται μὲ ἀφάνταστον ἐπιτυχίᾳ ἡ παλιά του κωμωδία «Ὁ Πειρασμός».

Νάρκισσος, ὁ κ. Παπαδόπουλος σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ εἰκονογραφημένον ἐπισκεπτήριο, τὸν τροπικὸν ἔκτακτον ὅμορον ἀπὸ τὸ Σῆμα, ποὺ τοῦ ἔκαμε στὴ γιορτὴν του. Μὰ καὶ γιὰ τὸ γράμμα ποὺ τόσο τὸν συγκίνησε. Τὸ Χριστουγεννιάτικον διήγημα πάρα πολὺ θλιβερό. Διηγήθηκα τὰ καίμια τὰ παιδικὰ νὰ τοὺς τὸ δώσω νὰ τὸ διαβάσουν σήμερα μὲσ' τὴν χαρὰ τῆς γιορτῆς.

Χαίρω, *Σανδὲ Νάναρχε*, ποὺ σοὺ ἄρεσε τὸ πρῶτο φυλλάδιον τοῦ νέου μου χρόνου καὶ σ' ἔκαμε νὰ ἰδῇς πόσο ὠραῖα θὰ εἶναι τὰ ἐφετινὰ ἀναγνωρίσματα. Ἀλήθεια, τὰ χιονισμένα βουνὰ γύρω στὴν Ἀθῆνα σοὺ φαίνονται σὴν πελώριες... τοῦρες μὲ κρέμα-σαντιγύ; Φαίνεται πὼς θὰ σοὺ ἀρέσῃ πολὺ αὐτὸ τὸ γλύκιμα.

Πραγματικῶς, *Στέφανε τῆς Δόξης*, αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα ἔκμαν τὴν καλύτερην ἐντύπωσιν στοὺς διανοούμενους. Ἡ ἀληθινὴ ἐθνικὴ γλῶσσα—εἶπε—εἶναι ἡ Δημοτικὴ. Τὸ γλωσσικὸ κίνημα ὑπῆρξε κίνημα ἐθνικόν. Καμμιὰ σχέση μὲ τὸν κομμουνισμό, ὅπως λένε οἱ ἐχθροὶ της, δὲν ἔχει ἡ δημοτικὴ γλῶσσα. Ἐπάρχει βέβαια κι' ἡ καθρευσία, κι' οἱ δύο γλώσσες ὑπάρχουν.

Δὲν μποροῦμε νὰ νομοθετήσουμε, νὰ ἐπιβάλλουμε μὲ νόμον, τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη. Θὰ τὴς ἀφήσουμε νὰ συνπαρῶνται, ὡς που, μὲ τὸν καιρὸ, ἀπὸ τὴς δύο θὰ γίνῃ μιὰ.

Ναί, *Μύρον τῆς Ἀνδρου*, καθένας μπορεῖ νὰ παρακολουθῇ ὅσα μαθήματα θέλει στὴ Σχολή Ἀνωτέρας Δογματολογικῆς Μορφώσεως γιὰτὶ ἐκτός ἀπὸ τοὺς τακτικούς μαθητὰς, εἶναι δεκτοὶ κι' ἀκροατές. Ἄ, τί ὠραῖες αὐτὲς οἱ φωτογραφίαι ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Σχολείου! Κρίμα ποὺ εἶναι θαμπές καὶ δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ταίγγο-γραφίαι νὰ τὴς δημοσιεύσω.

Κώστα Μιχαλίδης, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν καὶ σοὺ ἔστειλα ὅ,τι παρήγγειλες. Πᾶς τῆς *Ἡλιοπερίχυτης* πὼς περιμένω νὰ μοὺ γράψῃ καὶ νὰ μὴ ντρέπεται. Ὁ κ. Σενοπούλος δὲν ἔχει καμμιὰ ἀντίρρηση ὡς πρὸς τὰ ἔργα ποὺ διαλέξεις γιὰ νὰ γράψῃς στὸ βιβλίδον σου.

Τὸ ἔβρω, *Στέφανε*, πὼς δὲν περιμένεις νὰ ἰδῇς τὰ Νέα τοῦ 1937 γιὰ νὰ νανανῶσῃς τὴν συνδρομὴν σου καὶ πὼς ὀχι μὲ ὀκτώ σελίδας, παρὰ «καὶ μὲ μιὰ θὰ μάγαποὺς» τὸ ἴδιον, φτάνει νὰ ἔγραψαι ἀπὸ πάνω «Ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν». Σοὺ ἐνέκριναν πάλι τὸ παλιὸ σου ψευδώνυμον καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Πόσο λυπηθῆκα γιὰ τὸ δυστύχημα τῆς καίμνης μου τῆς *Μάγδας*! Πᾶς τῆς τὰ θερμὰ μου συλλυπητήρια.

Μὲ χαρὰ ἀναγγέλλω τοὺς ἀρραβῶνες τῆς ἀγαπητῆς μου φίλης *Σεπεσομένης Λαίδης* (Μαρίκας Γεωργίου) ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην) μὲ τὸν κ. Ν. Ἀτακτιδῆ (τμηματάρχην τοῦ ἡλεκτροφωνισμοῦ στὴν Καβάλλα). Τὰ πρὶν ἐγκάρδια μετρηκὰ μου συγχαρητήρια.

Χαίρω, *Πιτσιρίκε*, ποὺ θὰ εξακολουθήσῃς τὴ διαπλάσιν σου δράσιν, καὶ μάλιστα μὲ τὸ πρῶτον σου ψευδώνυμον, μὲ αὐτὸ ποὺ πρωτομπήκας στὴν κίνησίν σου. Ἐέρεις, μάρεσαι πολὺ νὰ διατηροῦν οἱ φίλοι μου τὰ ψευδώνυμά τους γιὰ πολλὴν καιρὸ καί, εἰ δυνατόν, νὰ παίρνουν ἕνα γιὰ πάντα. Οἱ συχνὲς ἀλλαγὲς ἐμποδίζουν νὰ σχηματισθῇ, γιὰ νὰ ποῦμε ἔτσι, μιὰ φυσικὴ γνωμία, μιὰ προσωπικότης. Ὁ *Τέλλος Ἀγρᾶς* π. χ. ποτὲ δὲν ἀλλάξε ψευδώνυμον, καὶ μ' αὐτὸ ἔγινε τόσο γνωστὸς στὸ διαπλάσιν καὶ τὸν ψευδώνυμον καὶ τώρα πιά αὐτὸ ἔχει ἀντικαταστήσῃ τὸ ὄνομά του. Ναί, νὰ μοὺ γράψῃς μόνο ὅταν ἔχῃς καιρὸ. Ὁ *Μ.* δὲν εἶναι πιά συνδρομητὴς καὶ δὲν ἔξω τὴν διεύθυνσίν του.

Μὴ διατάξῃς, *Κυρηνιωτάκη*. Δώδεκα χρόνους εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος γιὰ νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνησιν. Καὶ φυσικὰ θὰ διαγωνίζεσαι στὴν Μικρὴ Τάξιν καὶ θὰ κρίνεσαι μὲ ἐπισκεψία. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς χωρίζω τοὺς διαγωνιζομένους σὲ δύο τάξεις, ὥστε οἱ μεγάλοι νὰ ἔχουν συναγωνιστὰς μεγάλους καὶ οἱ μικροὶ μικρούς. Τὸ λάθος ἐκεῖνον στὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδώνυμου δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Πολλοὶ μάλιστα δίνουν ἐπιτίμηδες ψεύτικα ἀρχικά, γιὰ νὰ ἐξεγελῶν τοὺς ἀνικητούς.

Στέλλα Βιολάντη, μὲ πολλὴ εὐχαρίστησιν διάβασα τὸ πρῶτον σου γράμμα καὶ περιμένω τὸ δεύτερον «μὲ περισσότερα». Νὰ μοὺ φιλήσῃς τὰς μικρὰς σου ἀδελφές. Μὰ βέβαια ποὺ ἄμα μεγαλώσουν λίγω, θὰ γίνουν κι' αὐτὲς φίλες μου. Πᾶς τους ὅμως νὰ μὴν περιμένουν καραμέλλες ἀπὸ μένα· θὰ τὴς γλυκαίνω μ' ἄλλον τρόπο, ὅπως θὰ ἴδωσιν ὅταν θάναί οὐ θέσῃ νὰ μὲ διαβάσουν. Σοὺ ἔστειλα Ὀδηγόν.

Ἐκαμε καλὰ, *Ἀτρόμητη Ἀμαζών*, νὰ μοὺ γράψῃς μεγάλο γράμμα, ἀφοῦ εἴδες μάλιστα νὰ μοὺ γράψῃς καιρὸ. Θὰ εἴδες τὴν ἔγκρισιν τοῦ νέου σου ψευδώνυμου. Γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια σ' εὐχαριστῶ. Ναί, αὐτὸ τὸ περιοδικὸν γράφεται ἀπὸ παλιὰ Διαπλάσονται, εἶναι ὅμως λογοτεχνικόν, δηλαδὴ δὲν κάνει γιὰ παιδιά.

Ἰσως, *Πριγκίπισσα τῶν Δολφινῶν*, κυνήγησες κατ' ἀντίθετον τῶν δυνάμεων σου ἱσως συνέβαιναν κι' ἄλλες περιστάσεις γιὰ νὰ ποτύχῃς. Μοὺ φαίνεται ὅμως πὼς αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος νὰ πεπαιθῇς, νὰ καταθέσῃς τὰ ὅπλα καὶ νὰ λιποτακτῇς. Ἀμα βάλῃς τὴ θέλησίν σου, θανάψῃ πάλι ἡ εσωτερικὴ ἐκείνῃ φλόγα καὶ θὰ μπορέσῃς ἐξαίρετα νὰ πετύχῃς σὲ κατ' ἄλλο.

Ἐνα καλὸ πτυχίον, π. χ., ἀπὸ τὸ σχολεῖον ποὺ πῆγες τώρα, εἶναι μικρὸν; Δὲν τὸ πιστεύω. Θάρρος λοιπὸν καὶ ἐμπρός! Τὶ σὺντομος, μὰ καὶ τί περιεκτικὸς σήμερα ὁ *Εἰσηγητὴς*! Δέκα λόγια μόνο μοὺ γράφει· μὰ γιὰ νὰ μοὺ πῇ πὼς ἀνανέωναι τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν του καὶ μοὺ ἐγγράφῃς ἀκόμα δύο νέους ἐτησίους συνδρομητὰς. Καὶ προσθέτει: «Τὰ μυθιστορήματα ποὺ τελείωσαν ἦταν πολλὰ ὠραῖα ὅλα. Ὑποθέτω πὼς καὶ τὰ φετινὰ θὰ εἶναι ὅπως πάντα πολὺ ὠραῖα». Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα.

Καὶ σένα, *Νεββάνα*, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν. Ἐνέγραψα καὶ τὸ «Αὐτοῦ καὶ σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ ἐσπᾶθμα. Ἀλήθεια, τὰ φτωχὰ παιδάκια θὰ ἔχουν μιὰ μεγάλην χαρὰ τώρα ποὺ θὰ μπο-

ροῦν νὰ διαβάσουν τὸ φυλλάδιόν μου. Ἀνανέωσα ἐπίσης καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα. Τώρα βέβαια θὰ ἔξερῃς ἂν ἔγινε αὐτὸ τὸ «ἀδικο» ἢ ἂν ἦταν ἀπλὴ διάδοσιν.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτον σου γράμμα, *Λαίδη Γιολάντα*, κι' ἐλπίζω νὰ μοὺ γράψῃς συχνὰ (καὶ στὸν ἐνικόμ, ἔτσι μοὺ γράφουν ὅλα τὰ παιδιά μου). Θὰ εἴδες τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδώνυμου σου. Στὴν *Σ'* τοῦ Γυμνασίου τώρα, θὰ ἔχῃς πολλὰ μαθήματα, ἀλλ' ἄμα θέλῃς, θὰ βρισκῇς καιρὸ καὶ γιὰ μένα.

Ἐνα ἄπορο παιδί ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, ὁ *Χρήστος Κ.*, μοὺ γράφει πὼς ἔχει μεγάλη ἐπιθυμία νὰ γίνῃ συνδρομητὴς ἀλλὰ δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπουν τὰ μέσα. Θὰ ἤθελε κανέναν ἀπὸ τὰ εὔπορα Διαπλάσονται νὰ κάμῃ τὸ καλὸ νὰ τὸν ἐγγράφῃ, εἴτε γιὰ ἕνα χρόνον εἴτε καὶ γιὰ λιγώτερον;

Ἀνανέωσα τὸ ψευδώνυμόν μου, *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου*, καὶ σοὺ ἔστειλα λυσόχαρτο. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φροντίδα ποὺ ἔχεις γιὰ μένα κι' ἐλπίζω νὰ ἰδῶ γρήγορα τὰποτελέσματα. Νὰ ἔχω πολλὰς σελίδας—καὶ δώδεκα, καὶ δεκάξῃ ἀκόμα—τὸ θέλω! Ἐγὼ καὶ προσπαθῶ τὸν κατωρθῶσαι. Ἄλλὰ νὰ βάλω χρώματα στὴν πρώτη μου σελίδα—ποὺ καὶ τώρα θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω—δὲν θὰ τὸ ἤθελα ποτέ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμον δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανέωνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἱσχύουν ἀρ. τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Σιβύλλα, κ. (ΤΚ). Λαφνούλα, κ. (ΝΚ). Μαγεμένον Ρόδον, κ. (ΠΑ). Καμπανέλια, α. (;). Ἰππότης τῆς Ἐρήμου,

